

af retssikkerhed. Men derudover, og ikke mindst vil jeg godt sige, har vi været meget optaget af at få nedsat det såkaldte Småsagsudvalg, som netop skal overveje, hvordan befolkningens adgang til løsning af dagligdagens retsspørgsmål kan gøres både enklere, billigere og lettere, og herunder betragter vi også som et naturligt element spørgsmålet om bistanden til fuldbyrdelse af borgernes krav.

Jeg noterede mig godt nok hr. Erling Oxdam's bemærkninger efter ministerens indlæg, men jeg vil alligevel sige, at jeg betragter det som en helt naturlig ting, også af respekt for de udvalg, vi selv har ønsket skulle nedsættes, at vi lader dem få lov til at gøre deres arbejde færdigt.

Når de to udvalg er færdige, skal jeg ikke lægge skjul på, at vi har en forventning om, at der også vil foreligge nogle gode, brugbare anvisninger på, hvordan en kommende lovgivning, som gerne skulle tage fat i disse problemer, skal se ud.

På den baggrund mener vi i hvert fald i Socialdemokratiet, at det er helt naturligt, at vi afventer udvalgsarbejdets færdiggørelse, og så til den tid tager stilling. Dermed være altså også sagt, at vi ikke kan støtte det foreliggende beslutningsforslag.

Erling Oxdam (V):

Det forslag til folketingsbeslutning, som foreligger, er af saglig, juridisk karakter, altså ikke et politisk paradeforslag. Det er et forslag, der er et reelt behov for, nemlig om større ligestilling mellem offentlige og private kreditorer. At det er tilfældet, fremgår af den betænkning, som justitsministeren så rigtigt henviste til, hvor der allerede på side 6 står:

»Retsplejerådet finder, at der er behov for en væsentlig effektivisering af den tvangsinddrivelse af pengekrav, som finder sted ved fogedretterne. Erfaringerne med de nugældende regler for tvangsfuldbyrdelse af pengekrav viser, at de retsmidler, der stilles til rådighed for kreditorernes inddrivelse af deres fordringer, ikke er tilstrækkelige.«

Den sætning kender justitsministeren selvfølgelig, men sagen er, at der er opstået et begreb, som man til daglig kalder professionelle debitorer. Det er folk, der stifter gæld og køber på kredit, men som ikke vil betale, selv om de måske nok kan. Om disse hedder det i betænkningen, også side 6:

»Det må således f.eks. konstateres, at visse skyldnere på trods af en relativt høj levestan-

dard kan indrette sig således, at de intet ejer, som kan gøres til genstand for udlæg. Herved bliver det ofte umuligt for fordringshaverne at inddrive selv krav af en forholdsvis beskedent størrelse.«

Forslaget går jo ud på, at også private kreditorer skal kunne foretage tilbageholdelse af endnu ikke udbetalt løn til en debitor, hvis debitor ikke kan anvise andre værdier til genstand for udlæg.

Er det så ikke et alvorligt indgreb? Kan man have noget imod det? Ja, herom siger betænkningen igen:

»Rådet er naturligvis opmærksom på de hensyn, der kan tale imod at indføre en generel adgang til lønindeholdelse for private fordringer, som arbejdsgruppen har påpeget. Det er herved særlig lønindholdelsesinstituttets meget indgribende karakter over for skyldner, der falder i øjnene. Heroverfor står imidlertid det forhold, at der allerede i vid udstrækning er åbnet mulighed for lønindholdelse for offentlige krav.«

Så kunne man her spørge: Hvorfor skal der så gøres forskel? Der er ikke tale om, at det offentlige ikke ved, hvem det er, der stifter gæld. Der er tværtimod tale om, at det ved meget ofte den enkelte handlende, håndværker heller ikke. Det er vanskeligt. Nu kommer der selvfølgelig en offentliggørelse af, hvem der skylder det offentlige, har jeg set i dag i avisen, og man kommer ligefrem på en liste, hvis man ikke betaler til det offentlige.

Men det kan være vanskeligt også for en mindre forretningsdrivende at vide, hvem det er, han giver kredit til, og han kan ikke få ikke at få sine penge, han krakker. Det sker jo ikke for staten; den må bare vente, indtil den kan få pengene.

Vil det ud over ligestillingen mellem den store, stygge stat og den lille købmand eller håndværker ikke tillige have andre fordele? Det var jeg inde på i mit første indlæg. Rådet finder i denne forbindelse tillige anledning til særligt at pege på, at selve muligheden for at gennemføre lønindholdelse for private krav formentlig vil have indflydelse på skyldnernes overvejelser ved kreditoptagning og også ofte på deres vilje til frivilligt at betale, hvad de skylder.

En del sager, som ellers ville komme til at versere ved fogedretterne, må således antages i et vist omfang at kunne finde en forligsmæssig løsning på baggrund af muligheden for at anvende lønindeholdelse som tvangsfuldbyrdesmiddel.